

Chương 345: Charlotte Đột Nhập Phòng Reinhardt Vào Ban Đêm

(Số từ: 3624)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:26 PM 10/04/2023

Vào ngày việc giả gái của tôi bị phát hiện, tôi đã đưa ra những chỉ thị quan trọng để thành lập một liên minh thống nhất gồm các lực lượng chống đế quốc.

Tôi không thể không tự hỏi mình đã trở thành loại người như thế nào.

Sự khác biệt giữa những gì tôi nên làm với tư cách là Reinhardt và những gì tôi nên làm với tư cách là Valier là khá lớn.

Giữa tất cả những điều này, tôi cũng đã đánh thức được một tài năng siêu việt được gọi là [Thông thạo Ma thuật].

Hơn nữa, tôi nhận thức được nguy cơ hiệu ứng cánh bướm trong tất cả các hành động của tôi cho đến nay có thể ập đến với tôi bất cứ lúc nào.

Sau khi trải qua tình huống không thể tin được khi việc tham gia cuộc thi Cosplay Nữ Sinh của tôi dẫn đến việc Bertus điều tra tôi, tôi cảm thấy như mình đang đi trên lớp băng mỏng.

Và khi nào thì Ellen trở lại?

—Đêm đó.

Cơ thể tôi nặng trĩu như ngàn cân sau một buổi tập dài, nhưng với quá nhiều thứ trong đầu, tôi không tài nào chợp mắt được.

Sau khi trần trọc vài giờ và cuối cùng chìm vào giấc ngủ, tôi không chắc bao lâu đã trôi qua.

*Tiếng rên

-Rein-Reinhardt...

“U-Urg!”

Tôi giật mình tỉnh giấc bởi cái nắm tay tuyệt vọng.

Khi ngồi dậy trên giường, tôi thấy Charlotte đang nắm lấy tay tôi, gần như nắm đè lên người tôi.

"Cha-Charlotte?"

"Rein-Reinhardt..."

Một nửa khuôn mặt của Charlotte chìm trong bóng tối sâu thẳm khi cô ấy nhìn tôi, thẫn thức.

Nỗi sợ hãi ập đến với tôi nhiều hơn là bất ngờ hay kinh hoàng, và tôi lập tức chú ý.

Tôi nghĩ rằng nó đã lắng xuống.

Nó vẫn chưa hoàn toàn kết thúc sao?

"Làm ơn... giúp em với ...làm gì đó đi..."

"Uh, uh. Ồ. Được rồi."

Không biết phải làm gì, theo bản năng, tôi ôm lấy Charlotte đang run rẩy.

"Không sao đâu. Mọi chuyện... mọi chuyện sẽ ổn thôi..."

"Ừm, ừm..."

Nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt Charlotte khi cô ấy tiếp tục run rẩy trong vòng tay tôi.

Tôi nghĩ rằng nó đã kết thúc, nhưng nó không phải ư?

Tập trung tâm trí mặc dù vừa mới thức dậy, tôi nói một cách khản thiết, gần giống như một lời cầu nguyện.

“Em sẽ ổn thôi.”

Sức mạnh của Charlotte không biến mất.

“Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Liệu Charlotte có phải sống trong sự đau đớn này mãi mãi nếu sức mạnh này không biến mất?

Tôi thì thầm lặp đi lặp lại rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi, vuốt ve lưng Charlotte.

[Linh Ngôn]

Không biết sức mạnh có tác dụng hay không, cơn run rẩy của Charlotte đã dịu đi, và bóng tối bao trùm lấy cô dần dần rút lui.

Đó có thực sự là một phản ứng đối với [Linh Ngôn] của tôi không?

Cả Charlotte và Saviolin Tana đều hiểu như vậy.

Tuy nhiên, tôi không thể biết liệu đó có phải là phản ứng đối với sức mạnh [Demon Domination], [Linh Ngôn] hay một thứ gì đó hoàn toàn khác.

Nhưng có một điều chắc chắn.

"Ừm... hức... hức..."

Tôi dường như là người duy nhất có thể cải thiện tình trạng của Charlotte.

Khi cơn run của cô ấy dần lắng xuống và Charlotte trở lại vẻ ngoài bình thường, tôi cuối cùng cũng nhận ra trạng thái của cô ấy.

Cô mặc áo yếm và đi chân trần.

Cơ thể cô ướt đẫm mồ hôi lạnh đến mức xấu hổ.

Charlotte không thể thoát khỏi vòng tay của tôi.

" ... "

" ... "

Có vẻ như khi tình trạng của cô ấy được cải thiện, cô ấy không thể không nghĩ về tình trạng của mình và cảm thấy lo lắng.

Tôi cẩn thận kéo chăn xuống và đắp lên vai Charlotte.

“Em cảm thấy tốt hơn chưa?”

“À, vâng...”

Trong bóng tối, Charlotte gật đầu, quán chăn quanh người như một chiếc áo choàng. Tôi giúp cô ấy đứng dậy từ chỗ cô ấy đang cúi xuống sàn và cẩn thận đặt cô ấy ngồi xuống giường.

Cửa phòng ngủ của tôi đã đóng, và khi tôi kiểm tra ổ khóa thì nó đã bị khóa.

Làm thế nào mà cô vào được?

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

"Lần này, em không bất tỉnh. Nhưng đột nhiên, điều này xảy ra."

Cô từng bị bóng tối chiếm lấy khi bất tỉnh hoặc đang ngủ.

Tuy nhiên, lần này bóng tối bắt đầu nuốt chửng cơ thể cô khi cô tỉnh táo.

“Em phải đến với anh, nhưng nếu em đi vào hành lang... Em không biết ai có thể nhìn thấy mình...”

Ngay cả sau khi làm điều đó, Charlotte vẫn có vẻ sợ hãi, cơ thể cô ấy run rẩy.

Trước đây, khi cô ấy hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng, cô ấy đã thể hiện khả năng di chuyển xuyên qua bóng tối hoặc bóng tối. Có vẻ như cô ấy đã sử dụng sức mạnh đó để đi thẳng từ phòng của cô ấy sang phòng tôi.

"Em không muốn làm điều này... Em không muốn mình có thể làm điều này..."

Mặc dù Charlotte đã có thể đến với tôi mà không ai nhận ra nhờ sức mạnh đó, nhưng thực tế là điều đó có thể xảy ra dường như khiến cô ấy vô cùng sợ hãi.

Nỗi sợ hãi của cô ấy dường như đang che mờ phán đoán của cô ấy.

"Ở lại với em... Hãy ở lại với em đi, Reinhardt..."

"Được rồi. Anh sẽ ở lại với em."

Khi Charlotte bám vào eo tôi, cô ấy ngược nhìn tôi trong bóng tối.

Đôi mắt to, kinh hoàng của cô ấy đầy nước mắt.

Cô cảm thấy nguy hiểm.

Charlotte, người đã không ổn định, dường như sắp suy sụp một lần nữa sau khi nghĩ rằng mình đã an toàn và lại trải qua tình huống này.

"Cùng nhau... mãi mãi bên nhau nhé..."

Khi môi Charlotte khẽ hé mở.

"Không sao đâu."

Tôi kéo đầu Charlotte vào ngực mình.

"Em không cần phải sợ hãi như vậy. Không sao đâu."

"..."

Cảm giác như một điều gì đó không thể đảo ngược sắp xảy ra. Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc làm điều này.

"Sẽ không có chuyện gì đâu. Anh hứa."

Charlotte im lặng trong vòng tay tôi, bất động rất lâu.

Khi nỗi sợ lắng xuống, Charlotte ngủ thiếp đi như thể cô đã ngất đi.

Giống như trong thời gian chúng tôi ở trong cung điện vào mùa xuân năm ngoái, tôi đã canh giữ bên giường của Charlotte.

Đã bao lâu kể từ khi Charlotte ngủ thiếp đi?

*Bộp! bộp! bộp! bộp!

Tiếng gõ cửa đột ngột, gấp gáp khiến cơ thể tôi căng thẳng trong giây lát.

"Reinhardt, là tôi."

Giọng nói từ phía sau cánh cửa ngay lập tức làm dịu đi sự căng thẳng của tôi.

Đó là Saviolin Tana.

Tôi cẩn thận đứng dậy và mở cửa thì thấy Saviolin với vẻ mặt tái nhợt và lo lắng.

*Cạch

"Reinhardt, Công chúa— Ngài ấy ở đây."

Cô thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Charlotte nằm trên giường qua khe cửa.

Cô chỉnh lại tư thế và bước vào phòng tôi, nhẹ nhàng đặt tay lên trán Charlotte đang say ngủ.

"Điện hạ biến mất quá đột ngột... Tôi đã lo lắng và đến để kiểm tra ngài ấy."

Saviolin Tana đã ở Temple để bảo vệ Charlotte.

Mặc dù cô ấy không ở chung phòng với Charlotte, nhưng cô ấy sẽ định kỳ kiểm tra xem Charlotte có ngủ ngon không.

Sau đó, đột nhiên, Charlotte biến mất, và Saviolin đến tìm tôi trong trường hợp có điều gì đó không ổn. Charlotte đang chìm trong giấc ngủ say.

"Có vẻ như lần này ý thức của cô ấy không bị mất đi. Tuy nhiên, sức mạnh của cô ấy dường như đã kích hoạt đột ngột, và cô ấy dường như đã đến phòng tôi khi cưỡi trên cái bóng của mình."

"Tôi hiểu rồi..."

Ý thức của cô ấy không bị mất đi, nhưng sức mạnh của cô ấy đang tự hoạt động.

Cả Saviolin Tana và tôi đều nhận ra rằng tình trạng của Charlotte vẫn chưa được cải thiện hoàn toàn.

Với vẻ mặt bối rối, Tana nhìn Charlotte đang say ngủ.

"Gần như là một sự may mắn khi cậu có thể xoa dịu tình trạng của Điện hạ..."

Cô ấy dường như nghĩ rằng sự tồn tại của tôi là một may mắn lớn cho Charlotte.

"Nhưng để áp chế sức mạnh của ngài ấy bằng một phương pháp không hoàn chỉnh như thế này... đó chỉ là một giải pháp tạm thời."

Tôi không chắc mình có thể giữ Charlotte ổn định được bao lâu.

Saviolin Tana dường như nghĩ rằng chúng tôi cần một giải pháp cơ bản hơn, và tôi đồng ý.

Nhưng một giải pháp như vậy có thể được tìm thấy ở đâu?

Tìm kiếm một pháp sư phong ấn là một nỗ lực vô ích.

Cuối cùng, suy nghĩ của tôi không thể không đi đến hướng đó.

—Akasha.

Tôi không thích coi nó như một công cụ toàn năng có thể đáp ứng mọi mong muốn, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc xem xét nó ngay bây giờ.

Có cách nào để phong ấn sức mạnh của Charlotte ở đó không?

Khi Saviolin Tana nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán Charlotte bằng khăn tay, cô ấy nói nhỏ nhẹ.

"Reinhardt."

"Vâng."

"...Rõ ràng là sức mạnh của Điện hạ có liên quan đến Ma Vương. Cậu biết mà, phải không?"

"...Đúng vậy."

Tôi biết điều đó rõ hơn bất cứ ai.

"Cậu có nghĩ rằng có thể có một manh mối để giải quyết tình trạng của cô ấy trong Lâu đài của Ma Vương là hơi quá không?"

Giọng điệu u sầu của Saviolin Tana xen lẫn với nỗi buồn của cô ấy khi không thể giúp đỡ công chúa đang đau khổ.

Nhưng Lâu đài của Ma Vương.

Đó không phải là nơi tôi khao khát, nhưng đó là điểm khởi đầu.

Tôi vẫn không biết có gì ở đó.

"...Tôi không chắc nữa. Chẳng phải chúng ta đã mang về mọi thứ có thể từ Lâu đài của Ma Vương rồi sao?"

"Đúng vậy. Nhưng Lâu đài của Ma Vương là một nơi rất quan trọng trong lịch sử của Darklands, cũng lâu đời như lịch sử loài người. Chúng ta có thể vẫn chưa khám phá ra mọi thứ."

Vẫn còn nhiều thứ chưa được khám phá trong Lâu đài của Ma Vương. Chính vì vậy nhiều vật phẩm,

bao gồm cả bảo vật, đã được mang ra ngoài, và họ tiếp tục điều tra những bí mật còn sót lại.

Lắng nghe những lời của cô ấy, tôi nhận ra rằng sự sụp đổ của Lâu đài Ma Vương và hiểu nó hoàn toàn là hai vấn đề khác nhau.

Những gì tôi đang làm chỉ đơn thuần là triệt tiêu sức mạnh của Charlotte bằng [Linh Ngôn], một sức mạnh siêu việt. Và thậm chí đó không chắc chắn là sức mạnh thực sự của [Linh Ngôn].

Tôi đồng ý với tuyên bố của cô ấy rằng cần có một giải pháp cơ bản hơn.

Có thể có manh mối trong Ma Giới không?

"Cô dự định đi Ma giới sao?"

"...Tôi không cần phải đích thân đi, vì đã có rất nhiều người được cử đi tìm kiếm nó rồi."

Cô không cần phải đích thân đi. Cô ấy có quá nhiều người tùy ý có thể xử lý tình huống mà không cần sự tham gia trực tiếp của cô ấy.

"Công chúa đề nghị... rằng ngài có thể muốn đích thân đến Ma giới... Điều đó chắc chắn là nguy hiểm. Chúng tôi và Bộ hạ đã phản đối nó vì sự nguy hiểm."

Cô ấy nhìn tôi với bàn tay đặt lên trán Charlotte.

Charlotte biết rằng tình trạng của cô ấy vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Vì vậy, cô ấy nghĩ rằng có thể có câu trả lời trong Ma giới và muốn đến đó.

Tana hẳn đã phản đối điều đó, cân nhắc những nguy hiểm có thể xảy ra.

Nhưng hôm nay, sức mạnh của Charlotte lại gây ra một cơn bộc phát khác. Saviolin Tana, cúi đầu trước khuôn mặt đang say ngủ của Charlotte, nói với giọng buồn bã.

"Reinhardt, tôi có thể nhờ cậu một việc rất khó được không?"

Tôi không cần nghe những gì cô ấy định nói để biết nó là gì.

"Hãy đi cùng nhau." (Reinhardt)

"..." (Tana)

Nếu có chuyện gì liên quan đến sức mạnh của Charlotte xảy ra, tôi sẽ là người duy nhất có thể xử lý nó, vì vậy rõ ràng là cô ấy đang nói về việc cùng nhau đến Ma giới.

Thậm chí không cần nghe thấy yêu cầu của cô ấy, tôi trả lời, và cô ấy run vai trong khi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang ngủ của Charlotte.

"Cảm ơn... Reinhardt."

Tôi nghĩ rằng đó là một chuyện cần phải được thực hiện.

Đây có phải là điều mà hoàng đế đã nói đến khi ông nói rằng tôi phải làm một việc gì đó cho Charlotte không?

—Ngày hôm sau.

Với sự giúp đỡ của Saviolin Tana, Charlotte sáng khoái trở về phòng, tắm rửa, chuẩn bị và gặp lại tôi.

"Đến Ma giới? Anh cũng vậy sao?"

"Đúng vậy."

Rõ ràng, Tana đã giải thích mọi thứ, vì vẻ mặt của Charlotte rất hối lỗi.

"...Nó có thể nguy hiểm."

"Ma giới có thể nguy hiểm đến mức nào sau khi Ma vương chết?"

Ngay cả khi nói điều này, tôi không cảm thấy tội lỗi.

Đối với tôi, Ma Vương chẳng khác gì một sinh vật vô giá trị.

Mặc dù chúng tôi cần sự cho phép của hoàng đế, nhưng chúng tôi vẫn có thể đến Ma giới.

Charlotte có thể không biết, nhưng chúng tôi đã từng cùng nhau trốn thoát khỏi Ma Giới và giờ chúng tôi sẽ quay trở lại.

Nó mang lại cho tôi một cảm giác kỳ lạ.

Charlotte nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp. Từ việc cô ấy mất đi cảm giác và khóc trong vòng tay tôi ngày hôm qua cho đến khi nghe tin tôi sẽ cùng cô ấy đến Ma giới, cảm xúc của cô ấy rất lẫn lộn.

Vẻ mặt của cô ấy, một sự pha trộn giữa bối rối, biết ơn và tội lỗi, thật không thể diễn tả được.

"Thực sự cảm ơn anh."

'Anh nói rằng anh luôn luôn có mặt khi em cần.'

'Vì vậy, em sẽ cho anh bất cứ điều gì mà em có thể.'

Charlotte nghĩ về điều đó với khuôn mặt đỏ bừng.

Tôi sẽ không khởi hành đến Ma giới ngay lập tức. Saviolin Tana đã đi xin phép Hoàng đế nên cần một chút thời gian. Ít nhất, phải có một vài ngày.

Tôi cũng có việc phải làm.

Tôi rời Temple và đi đến băng Rotary.

"Cô sông có ổn không?"

"Ừm, mọi người đều tốt."

Adriana trả lời với một nụ cười rạng rỡ cho câu hỏi của tôi.

Vì một số lý do, Loyar đã trở nên giống một con chó mà Adriana đang nuôi, và các thành viên băng đảng khác đã chăm sóc cô ấy một cách tự nhiên vì Loyar có vẻ rất thích cô ấy.

Tôi không phải là không lo lắng, nhưng thật may mắn là các thành viên khác có cái nhìn thiện cảm với Adriana vì Loyar dễ dàng phải lòng cô ấy.

Adriana có một tính cách siêng năng, vì vậy có vẻ như cô ấy đang giúp đỡ nhiều công việc khác nhau tại trụ sở của băng đảng.

Kết quả là, tôi chắc chắn rằng không có gì sai khi cảm thấy rằng tình trạng của mọi người sạch sẽ hơn trước.

Vì chúng tôi đã ở đây, Adriana và tôi đã đi dạo quanh khu vực của băng Rotary.

Tôi tự hỏi Adriana cảm thấy thế nào.

Cô ấy đã bị tổn thương bởi nhiều sự cố khác nhau và hiện đang sống ảm náu.

"Senpai thế nào rồi?"

Adriana dường như quan tâm đến Olivia hơn bản thân mình.

"Chà... tính cách của cô ấy đã thay đổi một chút, nhưng có vẻ như cuối cùng thì cô ấy cũng đối phó tốt với nó."

"Đó là một cứu trợ."

Adriana có một giấc mơ về tương lai nhưng đã từ bỏ nó. Cô ấy đã cố gắng lấy lại cuộc sống ban đầu của mình, nhưng điều đó cũng bị cướp đi.

Adriana hẳn đã cảm thấy mơ hồ và trống rỗng.

Cô sẽ không biết phải làm gì tiếp theo.

Cũng giống như cách Olivia vỡ mộng về nhân loại sau khi mất niềm tin vào tôn giáo.

Tôi tự hỏi liệu Adriana có bước qua sân khấu trước đó không.

"Những người được dạy để tôi yêu đã đe dọa tôi, và những người được dạy để tôi ghét cả đời đã cứu tôi." (*Thúc: Người uy hiếp, Ma Quỷ cứu*)

Tất cả những gì cô ấy tin tưởng trong cuộc sống của mình đã bị phủ nhận hoàn toàn. Rõ ràng là những suy nghĩ này đã dày vò Adriana, mặc dù cô ấy đang lặng lẽ ở lại đây.

Trên thực tế, nếu cô ấy quay trở lại Temple hoặc vào một tu viện, cô ấy sẽ bị triệu tập ngay lập tức để thẩm vấn về những gì đã xảy ra.

Và chỉ cần việc cô ấy được giải cứu bởi lũ quỷ cũng đủ gây tử hình rồi.

Ngay cả bây giờ, cô ấy không biết, nhưng cô ấy đang được bảo vệ bởi lũ quỷ.

Bởi Loyar và tôi.

"Tôi không biết phải sống để làm gì nữa".

Adriana ngược nhìn bầu trời mùa đông quang đãng và mỉm cười buồn bã.

Buộc phải biết sự thật mà cô không muốn biết, Adriana đã lạc lối.

Mặc dù tôi là hoàng tử của Ma giới và là người thừa kế của Darklands, nhưng tôi không biết những gì ở Ma giới.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ mù quáng tìm kiếm.

Ngay cả khi tôi không biết, vẫn có những người biết.

Sau khi đi dạo với Adriana một đoạn ngắn, tôi gọi Loyar ra ngoài.

"Hội đồng kết thúc chưa được bao lâu, Điện hạ lại muốn đi đâu?"

"Tốt."

Cô ấy nói chuyện như thể tôi cứ lảng vảng xung quanh vậy.

"Ta đang nghĩ trở về Ma giới."

"Ma giới... ý của Điện hạ là?"

Khi đề cập đến Ma giới, biểu hiện của Loyar hơi thay đổi.

"Như cô đã biết, ta đã mất trí nhớ, vì vậy ta không biết những gì trong Ma giới. Vì vậy, cô có biết liệu có một không gian bí mật ở đó không? Một nơi mà con người không thể tìm thấy."

Loyar nghiêng đầu trước câu hỏi của tôi.

"...Làm sao thần biết được điều đó?"

"Cô trước đây không phải ở Ma giới sao? Cô nói ta từng hành hạ mình mà."

"..."

Loyar lườm tôi với vẻ mặt chết lặng. Tôi đã vô tình kích hoạt một số loại PTSD?

"Thưa Điện hạ, không đời nào thần, người không phải là quý tộc hay hoàng tộc ở Darklands, lại biết được. Thần không biết liệu một nơi như vậy có tồn tại hay không."

"...Phải rồi."

Chính việc mất trí nhớ đã khiến tôi phải hỏi Loyar một điều mà lẽ ra chính tôi phải biết. Đương nhiên, cô sẽ không biết.

"Vậy là Eleris và Sarkegar cũng không biết sao?"

"Không phải rất có khả năng sao?"

Chỉ có hoàng tộc mới biết về một khu vực hạn chế như vậy.

Tôi có thể tìm kiếm một cách mù quáng, nhưng không cần phải làm như vậy.

Ngoại trừ tôi, người đã mất trí nhớ, còn có một hoàng tộc đến từ Darklands.

"Airi có biết gì không?"

"Không phải rất có khả năng sao?"

Cô lặp lại những từ tương tự. Cô ấy không thích nói chuyện với tôi sao?

Mặc dù sẽ rất bất tiện khi phải đi đến tận Quần đảo Edina để hỏi, nhưng điều quan trọng là phải có được thông tin chính xác. Nó sẽ tốt hơn là thực hiện một chuyến đi không kết quả.

Đã khá lâu kể từ cuộc gặp đầu tiên của tôi với Airi, vì vậy tôi cũng cần tìm hiểu xem cô ấy thế nào.

Tuy nhiên, không có kết nối công dọc với Quần đảo Edina.

Vì vậy, trừ khi tôi đi cùng một pháp sư có thể sử dụng phép thuật [dịch chuyển tức thời], tôi sẽ phải di chuyển bằng thuyền, sẽ mất rất nhiều thời gian.

Nhưng với sự giúp đỡ của Lucynil, tôi có thể nhanh chóng đến và đi mà không phải rời vị trí của mình trong vài ngày.

Trở lại Ma giới.

Và những thứ có thể vẫn còn ở Ma giới.

Liệu Airi có biết gì về nó không?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading